

<p>VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3. egész évre 6 frt.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.</p>	<p>Pest, március 31. 1872. 14 szám.</p>	<p>GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. Ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.</p>
--	---	---	---	--

A mamelukkok husvéti nótája.

H o z s á n n a ! a szent közösügynek
Boruljatok le előtte !
Nagy vezérünk M e n y u s ur ámbár
Ujhelyt a bakot meglötte.
Kialtsátok azért mindnyájan
Tátott szájjal, bő torokkal . .
Fennlengetvén a czilindert, fenn
Hősi virilis karokkal:
Hejje huja hopp! hopp! hopp!
Feltámadt a régi czopf!

Menyi ideig szenderegtél
Ó szent kiváltságos osztály!?
S im felébresztett rőt Vilmosunk!
Hogy lennél nekünk kellem, báj. —
Bocskoros nemes! csapd jól össze
Bokád, — bár vagy csak egy araszt,
Rőt Vilmos úr nagy kegyelméből
Különb vagy te mint a paraszt!
Hejje huja hopp! hopp! hopp!
Feltámadt a régi czopf!

Felfeszítették a kutyabórt
A demokrát keresztfára,
Család-czimer, ő s hangzásu név,
Nagyon lepasszolt az ára!
Ámde, hogy Mennyus ur gróf leve . .
Kezdték ezt felstájgerolni,
A sok régi silling — sallangot
A lomtárból kiporolni. —
Hejje huja hopp! hopp! hopp!
Feltámadt a régi czopf!

Kenderkóczosy Majsli Izsák
Is vitézül közénk álla,
Közepén ki van borotválva
Kétfelé álló szakállá,
Mienk a G'schäft; garantirozott
Vasutunk vagyon akárhány!
A sok áldott részvény társulat
Hasznot be haszon után hány?
Hejje huja hopp! hopp! hopp!
Feltámadt a régi czopf!

Né p n e v e l é s ? csak requiescat!
 Minek a népet nevelni?
 Elég az, ha választásokkor
 Adunk neki inni — enni!
 Szent Pauper! hozd hát csak ide
 Poczakos bigott papjaid . .
 Hadd tartsák jól éhes lelkeink
 Szénát kérő csapatjait!
 Hejje huja hopp! hopp! hopp!
 Feltámadt a régi czopf!

Az a „szavazzunk“ hires jelszó
 Jól succedált bizony nekünk,
 Törvényileg privilégizált
 A mi mamelukk nemzetünk;
 Kiáltsátok tehát mindnyájan
 Tátott szájjal, bő torokkal,
 Fennlengetvén a czilindert, fenn
 Hósi virilis karokkal:
 Hejje hujja hopp! hopp! hopp!
 Feltámadt a régi czopf!

Vig Ferke.

A sóspercet.

(Humoreszk.)

II.

A sóspercet mint telegráf.

Striczelmayer ur sütöböltja igen nagy mágnes erővel birt a fiatalságra, nem annyira a sóspercet, mint inkább az azt árusító tündérecske miatt.

Luiza kisasszony a reggeli órákat atyja üzletének előmozdítására szentelte. Ott ült minden nap reggeli 8 órától tizig, egész kecsességében a pudli mögött egy roz-zant karos nádszéken, vonzón, bájolón mosolyogva minden két krajczár értékig vásárló kundschafttra. Lehetetlen volt kezéből a három napos kifit vagy perczet friss helyett el nem fogadni, csoda-e tehát, ha az öreg Striczelmayer boltja keresett hely volt, nemcsak a tanuló ifjuság, hanem a fővárosi járdakoptató dandik által is.

Az iparlovagok egyikét, ki friss vekli és perczre minden reggel belátogatott Luiza kisasszonyhoz, Lekk-vári Miklósnak hívták. Kivéve azon öröklött tulajdonát, hogy enni és inni jobban tudott bármely más halandónál, Miklós urfi bizony nagyon simplex fráter volt, hanem rettentően tudta a kurt csapni.

Egy reggel a mint belépett a pékboltba Lekk-vári, torkán akadt a jó reggelt kívánás, megbüvölten állott meg az szép pék-kontesz előtt és szemével úgy bámult egy pontra, mint borju az uj kapura. E pont pedig Luiza domborművé keblecskéje volt, melyet finom átlátszó túlangli fátyol takart el, elől a nyilásnál hanyagul lévén egy gombostüvel megtűzve.

Lekk-vári szeretett volna gombostü lenni, hogy őrzője legyen az emelkedő tejfehértégű dombocskáknak, melyek művészi gömbölyűségükben egy debreczeni szalonnás gombócshoz hasonlítanak.

Luiza a megbüvölten álló Lekk-vári magaviselete által oly zavarba jött, hogy alig tudta kihebegni: mit parancsol kegyed?

Lekk-vári büszke pozitúrába vágván magát, kívánságát következő szónoklattal adá elő:

„Mit parancsolok? Nem, nem, nem parancsolok angyalom! hanem esedezem, térdepelve kérem, adjon egy perczet. Igen egy perczet,

„De jó ropogós legyen ám . . .
 Szívem szerelme kis babám!
 Ropogós és kemény, mint sziklavár
 Itt van érette a két uj krajczár.“

Luiza nagysám kegyteljesen mosolyga a pompás rimekre, minők még Benedek Aladárnak is becsületére váltak volna, nemhogy Lekk-várinak, s piczi két uja közé csiptetve egy sóspercet, oly művészi pukedlivel nyújtá azt Lekk-várinak, mintha csak két évig ballerina lett volna a német színházban.

Lekk-vári mohón kapott a percz után, s egy „alázatos szolgálja“-köszönés után kirohant a pékboltból

Lovagunk szive lángolt, pulzusa lázasán vert a mint szobájába érkezett. Előkeresett egy levélpapirt, melyen felülről középen egy tör által keresztül döfött égő sziv vala festve, az égő sziv alá e következő sorokat karmolta:

Imádott angyalom!

Bocsásson meg vakmerőségemért, de nem bírom már tovább elfojtani szívem dühöngő lángját, mely ég mint a Vezuv, Etna, vagy az izlandi Hekla tüze.

*Szívemet egy kedves ellen ostromolja . . a szerelem!
 Luiza! Én szeretem, én imádom önt.*

Annyira szeretem, hogy meghalok, ha ön viszont nem szeret. Ha pedig úgy meg nem halhatok, öngyilkos leszek; felakasztom magamat hóentrágeremnél fogva a ruhafogasra. Bizva önnek angyali jóságába, reménylem, nem fogja tőlem követelni e vöráldozatot. Az ön lelke nem viselhetné el azon tudatot, hogy önmiatt lettem öngyilkossá; azért tehát én hiszem, hogy viszont szeret. Viszonszerelmét pedig azzal nyilvánítandja drága Luizám, ha hónap reggel az ajtóra egy sóspercet függeszt ki. Ha pedig nem szeret kegyed, akkor csak tessék egy kifit kiakasztani, hanem akkor én is felakasztom magamat.

*Telát: sóspercet = az élet,
vagy kifli = a halál!*

*Óh imádott Luiza! legyen hozzám irgalmas és
akassza ki azt a sóspercet . . csak a sóspercet . . és
akkor, óh égi úr, enyém lesz a menyeknek országa.*

*Most pedig magamat kecses kegyeibe ajánlva, ki-
ránok, nyugodalmas jó éjszakát, engem a szerelem úgy
sem hagy aludni.*

Csak a sóspercet . . .

örökös imádója

Lekvári Miklós, m. k.

E levelet a házmesternétől, ki épen zsemleért volt menendő, elküldé oly utasítást adván a szerelempostásnak, hogy csak a Luiza kisasszony kezébe adja. Hősünk a nap hátralevő részét phantasztikus gondolatok közegett tölté el. Jövő boldogsága mint futó délibáb — gyakran megjelent előtte, végre is égő vágyainak rózsás fellegű láthatára mind inkább inkább ködbeburkolódott, szemei elhomályosodtak és elfogá a hortyogó buzgóság.

Másnap már forrón sütött be a napsugár Lekvári szobájának ablakán, midőn a szerelmes felébredt, sietve kisuvikszolván topánját, toilletet csinált, s azzal elfogott kebelével sietett a pékbolt felé, előre rettegve azon gyilkoló gondolattal, hogy a percz helyett egy bitang kifli fog az ajtón függni. Ha kifli függ, rettenetes esküt tett, hogy az életben soha sem eszik többé kiflit . . ha percz, a zsebében kongó utolsó 24 krajczárért mind perczet veend. Ily tünődések közt ért Lekvári az utca kanyarulathoz, melynek szegletén a pékbolt állott. Félve tekint az ajtóra . . s abban a perczben önkéntesen felkiált: percz! perczek! Valóban az egész ablak körül volt garnirozva perczekkel, tiz darab percz lógott az ablak zsinégén.

Lekvári boldogsága tizszeresen fokozódott, rendbe szedve magát büszke öntudattal nyitott a pékboltba . . de óh ádáz sors, az eszménykép helyett Stricelmayer ur ül a karos nádszékben. Lekvári majd sóbálványnyá változott, csak nézett Stricelmayerre, ki feltápázkodva székéből udvariasan kérdé: „Mi tetszik.“

„Tizenkét darab sóspercz“, válaszola Lekvári zavarában.

— Tessék.

Lekvári leszámllálá a 24 krajczárt, s megtömvén minden zsebet perczczel, lázas ingerültséggel sietett haza, agyában megvillant a gondolat: hátha annak a tiz percznek, mely az ajtón függött, valami jelentősége van? Ugy kell lenni. Az a tiz percz azt jelenti, hogy estveli tiz órakor vár reám Luiza! mily nagyszerű eszme!? a perczeket mint telegrammot használni fel. Óh bölcsesség angyala, pékleányok legszebbike percz és telegramm.

Lekvári előtt végtelen hosszú volt a nap, nehezen várta az estvét. Hogy az idő hamarabb teljék, kapta magát utcai sétát tett, egyik utcába be, a másikkól ki, mig végre önkéntelenül a Stricelmayerék felé vette utját. A közeli toronyban verő óra érczes kongással adta tud-

tára az alvó emberiségnek, azaz nem annyira az alvóknak, mint az ebrenlevőknek, hogy tiz óra. E perczben Lekvári Stricelmayerék kapujához ért, midőn zárnyitkorgást hall.

A kapu kinyílik s Luiza kisasszony sylphid természet pillantja meg Lekvári, ki is a kísértetek hangján e szavakat rebegi:

„Luiza.“

„Miklós“, sohajtja Luiza.

A szerelmes pár a kapu alatti mángorló mint védmű mellé huzódott. Lekvári szerelmi mámorában harsány hangon sugá Luiza fülebe.

„Szeretlek lelkem forrón lángolón,

Esküszöm neked itt e mángorlón.“

Azonban még el sem hangzott Lekvári utolsó szava, az öreg Stricelmayer kezében egy rengeteg sütőlapáttal — a boszszu fegyverével — megjelenve, a szerelmesek háta megett, a lapát lapos oldalát érintkezésbe hozta Lekvári azon hátrészevel, mely legpukanósabb. A puffanás hasonló volt egy bomba elsütéséhez, vagy egy felfutt marha hólyag elpattantásához.

Luiza nagyot sikoltva Stricelmayer tényleges beavatkozására, besompolygott szobájába. Lekvári pedig nem várva be a második ütleget, Luizától el sem bucsuzva egy „isten hozzád“-dal, kerekelt oldott.

Stricelmayer és hitese társa dühös furiákként rontottak Luiza hálószobájába. .

„Ki volt veled az imént?“ dörgé a pék:

„Jézus Mária . . mit tevé?“ rikácsolá a pékné.

Luiza kontesz . . . hallgatott, mint egy mameluk a választási törvényjavaslatok feletti vitában. A pékné azonban egy cirokseprével tenyegette a kis szepegő gerlét, ha mindjárt meg nem mondja a csábító nevét.

Luiza kisasszony — dicséretére legyen mondva — nem akarta lovagját elárulni, elkezdett tehát zokogni keservesen, hoey bárkit is megindított volna, csak Stricelmayerert nem, ki a leánykát folytonosan faggatván komolyan kérdé leányától: „Wer war der?“

A megtört liliomszál összeve szedve lelki erejét, végre kilehellé e nevet:

„Huhu . . hu . Hurkási!“

„Wa . . a . . a . . s . . der Hurkási? Kreuztausendelementdonnerwetter . . der Hurkási . . No wart Spitzbub!“

(Következik a 3-ik jelenet az „estély“-.)

Nagyheti cantate

(egy amputatio után.)

Ó Nepomuk! ó szent János!

Páter Tritytrotyunk hiános.

Ó ezután hogy primázik?

Ha a fele már hiányzik!?

HUSVÉTI

E. J.

A magyar nemzet az angyalok feltámadását várta ...

KÉPEK.

És ime a kormány az ördögöket támasztotta fel.

Nyilt levél.

Teens Avas Károly urhoz, a dabasi választókerület 1865 és 69. évi jobboldali bukott képviselőjelöltjéhez.

Tekintetes újdonsült nemes ur!

nagyreményü jobbparti képviselő jelöltünk!

Kimondatlan nagy örömmel vettük azon hírt, hogy nagyságad a jövő követválasztás alkalmával, a régi minőségben ismét kegyeskedett a jelöltséget elfogadni. Ez oknál fogva mi, kik az előbbeni időkben rongyos 10—15 ezerforintért három hónapon át kiabáltuk torkunk szakadtából nagyságod nevét, kijelentjük, mikép jövőre is a fentkített öszvegért nagyságod szolgálatára készen állunk.

Becsés választát kézzel foghatólag elvárva maradtunk uraságodnak.

Több melegen érező és keservesen éhező kortesei.

U. i. Hogy a népet előre is jó hangulatba stimmoljuk, egy magasztaló költeményt irattunk nagyságod részére mely így hangzik:

Avas Kari derék ember . .
Tíz. husz ezer torintig mer . .
Söre, bora, pecsenyéje!
Jól mulatunk ismét véle.

Éljen a jobbpart!

Ide mellénk Sári! Pereg!
Kiknek nyelvük boréért pereg,
Ide minden emberfia,
Tele itt a ládafia!

Éljen a jobbpart!

Le „Szilassy“-t . . le a földre
Bár meg lenne dögönyözve . .
Nem kell nekünk ilyen követ . .
A ki nem vágat ökröket . .

Éljen hát Avas!

Nagyságos ur! ugy négyszemközt azt is megsugjuk, hogy a póctánknak tessék egy pár százast küldeni, hogy költői hangulata folyvást emelkedőben tartassék, mert ellenkező esetben, az az országforgató baloldaliak ingyenes Tinódija az ő hazafiságtól abrakolt pegazusával leverí lábáról. Az a fene szittya! már is így kezd a kuruc nótát dudálni:

Baloldali hű polgárok!
A közösi egy mély árok . .
Bele estünk, benne vagyunk . .
S ha nem mozgunk, benn maradunk.

Benne örökre;

Közös pénzügy és hadsereg . . .
— Mondjunk ki: hogy nem kellenek.
Nyugdíj, fináncz, terhes adók . .
Nem a mi nyakunkra valók . .

Vigye a német.

Mondjuk ki, hogy a hazának
Bu-pohara megtelt, áradt.
Napról napra nő a teher, —
És a népjog? . . porban hever.

Nyügz a jobbpart.

Le a jobbal, le a porba . .
És Kossuthal álljunk sorba . .
Mondjuk ki, hogy az a követ —
Ki vele egy utat követ

Éljen Szilassy!

Különben nagyságodnak üdvözlő tisztelettel maradtunk

*borizü hangu kortesei:
Kortyosi Palkó,
Szomjas Bandi,
Csutora Jóska,
Bormegiszsa Pista és
Torkosi János.*

Apostoli körlevél.

Szerelmes fiainknak, az ur Jézus Krisztusban, lelki gyermekinknek, Magyarország főpapjainak, névszerint érsekei, püspökei, apát s kanonokainak, a szeplőtlenül fogantatott szent szüznek nevében, infallibilis apostoli áldásunkat és üdvet!

Szerelmes fiaink!

Jól tudjátok, hogy egyedül idvezítő és csalhatatlan anyaszentegyházunknak legfőbb tendenciája a híveknek szivét markolni meg, hogy osztán eszüknek ne vehessék hasznát, s a mi infallibilis kormánylatunk alól, a kálvini vagy lutheri (apage satanas) eretnekségre ne kívánkozzanak; e végből mind a szent hittudományokban, mind az isteni tiszteletben olyan dolgot kevernek, melyet nem csak ti a ti bölcseségteljes elmétekkel, hanem még én az én csalhatatlan minőségemmel, sőt maga a Jézus Krisztus az ő isteni tehetségeivel sem érthet meg. — Hogy azonban külső cselekvényeink az emberi szivre igen hatnak, ezt még ama nagy eretnek Melanchton sem tagadá. E végből vagyon csalhatatlan anyaszentegyházunkban az éneklés is úgy berendezve, kivált a székesegyházban, hogy az mintegy az angyali karokat (ha ugyan van ilyen valami) utánozza, kik a hívők lelkeit elandalitják menyei zengedezéseikkel.

Miután az én földi birtokom a leonini város részre szoritatott csak, ez istentelenül fosztogató világi uralko-

dók által, az ugynevezett Pétertemplomi főénekarba semmi módon se tudok elegendő énekeseket előteremteni; különösen a fisztulára nem tudom a herélt gyerekeket beszerezni, (jól tudván azt, hogy ha a férfi gyermek fél éves korában kiheréltetik, fattyu hangja mindvégig megmarad.)

E végből szerelmetes fiaim! az infallibilis szent nevében kérlek benneteket, hogy ilyen apró férfi gyermekeket — miután holmi nálatok divatozó — bölcsöde, gyermekkórház, szeretetház, gyermekmenhely — féle historiákkal úgy is keveset gondolok — összeszedvén s kiheréltetvén, az apostoli szentszék énekkara számára hozzánk — úgy huszonöt darabig — mentül előbb be- küldjétek.

Kikhez egyébiránt főpásztori infallibilis jóakaratunkkal, s áldásdús markaink ingyenes, olcsó, drágább és legdrágább malasztjaival s apostoli kegyelmünkkel hajlandók maradtunk.

Kelt örök városunk Rómában, az infallibilitás 3-ik évében.

Pius IX.
pontifex maximus.

Dunaföldvári képek.

A Jezsuita.

Ujabb ember következik
Nagy bagoly fejével,
Melyből egy jó gondolatot
Soha ki nem présel.

A kunok közt szabad elvű,
Jezsuita nálunk,
Látva őt, megcsontosodott
Pecsovicsot látunk.

Tök fejére a kalapot
Mondva csináltatja,
Kívül a nagy terjedelem,
Korpa van alatta.

Bach miniszter idejében
A megyét szolgálta:
Oda is csak azért jutott
Mert az ipa sánta.

Csupasszá lett szegény tatár!
Nyakig ül a sárban,
S csak úgy fülel a hatalmas
Csurgó árnyékában.

Arbues y Ráz.

Duna-földvári Híradó.

Mint hogy a rébuszként álló névtelen képek miatt sok jól talált pöffeszkedő nagymérgesen telriad; hogy ártatlan ne szenvedjen köztetek pap vagy szabó, hallgassátok figyelemmel mit beszél a híradó; „Báró, bíró, járásbíró, orvos, ügyvéd, kamarás, takaréktár, segélyegylet görög, zsidó egyrakás; pénztár, sóház, ördög, pokol, — a hol van mit kefélni; kiporolva s a Matyiban örökítve fog élni. Ne keressétek a szerzót, földvári csak az agyag, máshol a gyár és fazekas, ki abból képet farag.

Nem fértetek bőrötökbe, most már a Ludas Matyi belöletek az ördögöt majd háromszor hajtja ki. De a szabót a ki egykor Ercsi táján elveszett, ne bántásatok, mert felőle Ráday még neszt vehet. Akkor pedig kutyalesz a kertben! Maradjatok csendben.

Torma Reszelő.

Sziporkák.

A képviselőház karzatáról soproni Török Sándor beszéde alatt.

1-ső hallgató: No ugyan roszul tette Tisza Kálmán, hogy a jobboldalra idő előtt kivánta a szent lelket, ni már ezt a Törököt meglepte a... behemoth!

2-ik hallgató: Quosque tandem tacsakó?

3-ik hallgató: Waigeschrien!!!

4-ik hallgató: Nézze csak ked apám, hogy hányit veti magát a mi követünk, mint Paprika Jancsi tavál a szent-andrási bucsun.

4. hallgató: Ühüm!

6-ik hallgató: Syntaxista koromban sem mertem volna ilyen vad criát teremteni.

7-ik hallgató: Örülj jobboldal, újra támadt egy Don Quisottod... a ki bebizonyította a jobboldal életrealóságát.

8-ik hallgató: Sed libera nos a malo.

Ez már aztán vice.

Majoros visz a hátán egy putton zöldséget s a kezében két libát, előtte egy aszony áll, kinek kötőjére van írva e szó: Zenta város.

Majoros: Nagyságos aszonyom, behoztam a konyhára való zöldséget és ezt az egy pár libát.

Urnő: (haragosan) Nyomában vagyok kendnek! zöldségeimet beszéd közben Pesten prédálja el, és libáimat szélnak akarja eresztetni, kitellett az esztendő.

És ez a pompás vice a „Mátyás Deák“ legjobb vice, milyen lehet hát a többi? Fráter Kuthen! olvasó a kezedbe, nem lúdtoll.

Melyik már a loyálisabb érzelmű?

Az „Ellenőr“ lapja homlokán így üdvözölte a királynő Budára jövetelét: „**Isten hozta ő felségét!**“

A „Reform“ így: „**Hozta Isten ő felségét!**“

A „Napló“ pedig így: „**Ő felségét hozta Isten!**“

A ki azt megmondja, hogy melyiknek üdvkiáltása tanusít loyálisabb érzelmet, annak, Tóth Vilmos választási törvényjavaslatának egy diszpéldányával kedveskedik „Ludas Matyi“.

Török Sándor a János fiának.

(Képlet a választási vitából.)

Egy mameluk addig fülel:
Mig nem „frenetikus“ dühvel
Neki ront az ellenzéknek;
Szegény ezzel „konstatálja“
Hogy örület „symptomája“
Zavarta úgy az eszét meg.

Rémes „agoniájától“
„Phantasmagoriájától“
Állván e „symptoma“ elő, —
Én „absurdum“-nak találom,
Hogy lehet Magyarországon
Ilyen tatár *képviselő!*?

Érdekes levélcim.

Egyik balközépi képviselő levelet kapott ily címmel:

Sz Albert urnak, a m i választókerület három év óta hallgató képviselőjének Pesten, az ország-házban.

Az egészben különben az a vicc, hogy az illetőnek a levelet saját édes fia címezte így. Bizonyosan nagyon resteli a dolgot a fiu, hogy édes apja 3 év alatt egy kukkot sem szólott még az országházban.

Ágai Dolfinak.

husvéti piros tojás helyett.

Mindenfelé hirdetik, hogy
Borsszem Jankó vicce lazul . .
S tűrhető pár sorával is
Épen nem él onnan hazul.
Szegény ágravaló Dolfi!
Látod, csak kívül az végre:
Hogy a zsidó, még a muzsák
Közt is környül van metélve.

Visum repertum.

Egész kemény, báró Kemény
A „korunk“-nak szerkesztője!
Csupán csak egy helyen lágyít
Tudniillik — fejtetőbe . . .

Dr. Matykó.

Kabinet-pletyka:

Mikor az országos Deák-párti értekezlet küldött-sége Deák Ferencnél tisztelgett, az öreg úr az üdvözlő szónoklatra adott válaszában többek közt ezt mondá: csak kitartás az, mi bennünket győzelemre segíthet. — Olvasván e beszédet pénzügyminiszter úr, — földhöz vágva az épen kezében levő Pesti naplót, felkiáltott: kitartás! kitartás! a menkü rágja meg ezt a kitartást, mikor Borsszem Jankóval együtt egy egész legió bitangot kell kitartanom. Közli a pénzügyminiszteri komorayik.

Jean.

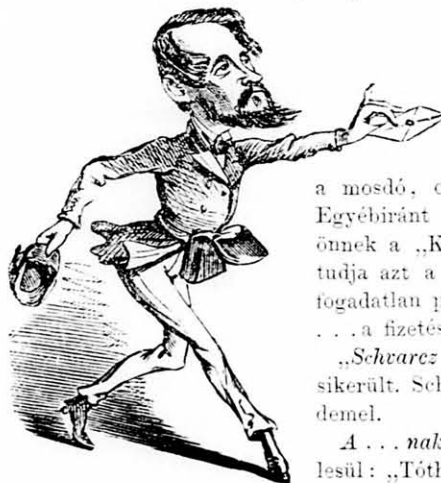
Izenet:

Gróf Zichy Nándor urnak.

Nem csak annak a 60.000 frtnak — mit az ur meg-
rontásunkra szánt — elfecsérlése alatt, hanem még azon
akasztófa alatt — mire Vig Ferke cigány, az úr nagy-
bátyját akasztá — se mondunk le elveinkről.

A csákvári 48-as választók.

Zsiga pósta.

Torzonborznak: a Ló-
nyaiadának se füle se
farka. Változtasson
rajta.

A „Korunk“ prókato-
rának. A milyen volt
a mosdó, olyan volt a törölköző.
Egyébiránt van-e meghatalmazása
önnek a „Korunk“-tól? vagy nem
tudja azt a magyar példabeszédet:
fogadatlan prókátornak
. . . a fizetése.

„Schwarz Gyula parodiája“ nem
sikerült. Schwarz Gyula jobbat ér-
demel.

A . . . nak Pesten. A képtárgy je-
lesül: „Tóth Vilmos mint számár
taligába fogva, kocsis Lónyai, a ta-
lyigán ülnek a miniszterek“ nem adható. Utánzása lenne ez a
legközelebbi vasárnapi „Charivári“ képe. Különbö a beküldő
igen naiv ember lehet, még arra is felhatalmazza Ludas Matyit,
hogy ő adjon hozzá textust; nem teszük, mert a számár meg
találna rugni.

Csodabogárnak: a csodabogár címhez csak Tóvölgynék
van privilegiuma, Ludas Matyi nem plagizál. Válaszon ön más
címet, s ha már minden áron mint bogár kíván a publikum
előtt szerepelni, hát legyen cserebogár!